

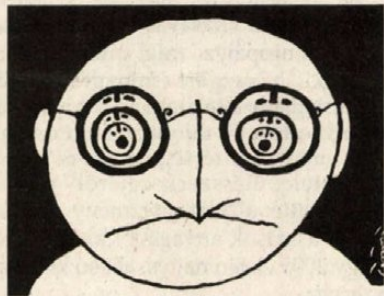
Csatlak

„Az első félidő végén kicsit dekoncentrálttá vált a csapat, ekkor sajnós kaptunk három gólt. A második félidőt végül is hoztuk döntetlentre.”

TORGHELLE SÁNDOR FUTBALLISTA

„»A hős magyarok már hármat kaptak? (Félidő)«
Nahát!

A még hősebb nem gojaid már tizenkettőt kaptak volna.
De a teid csak gyilkolni tudnak, így érthető, ha a béka feneké
alatt sincsenek a sportokban.
Egy hős goj.”



Leésett egy nagy kő, végre: újra van tengerünk.
(Love me, tenger!)

Nyithatunk mákostosztát Bécsben, a győztesek között, túllépve a XX. század traumáin és a geopolitikai eredetű pszichés defekteken, mi, állatorvosi lovak, a vidékfejlesztés motorjai, rendezzük végre közös dógainkat itten, megőrizzük nemzeti identitásunkat, mert a nemzeti identitás csak az Európai Unióban őrizhető meg, a nemzeti identitás olcsóbb, mint a vízi út, az egy nagyon fontos, kérem, honnan is tetszett jönni?

Nem mentünk mi Európában, mert mindig is abban voltunk benne, ahhoz képest most beengedtük Európát, ezt a modern gyarmatosítást, Cs. István szíves közlése szerint jönnek majd a telepesek Izraeleből, Palesztinából, nagy ekhós szekereken, nyilván, marháikat maguk előtt hajtva, és mink, gyámoltalan, ostoba kis Csingacsukok, szopóágra kerülünk, bizony, mint Cs. István a 2002-es választáson.

Nincs miért szégyenkeznünk, mert mit viszünk Európába, visszük az egy főre jutó legutóbb Nobel-díjasainkat, a világszínvonalú oktatást, a világszínvonalú mi találtuk fel a meleg vizet, a világszínvonalú költőket (de főleg **Eörsi István** csatlakozási verseit), a világszínvonalú vízilabdakapus-nőket, a világszínvonalú nehéz helyzetben lévő agráriumot sok disznóvágással és halászlével, a világszínvonalú hungarikumokat, de azokat úgyis megisszuk, a szíriusi kétszer tekeredett sumér szívcsakrát, az ősi maya (valójában: magyar) kultúrát, visszük Maya Goldot és Michelle Wildot, Kovács László nyakkendőit és mellben kicsit bő zakóját, visszük a Nap-kele világszínvonalú relámjait, de főleg „A pár lépés csak Európa” kezdetű fogyasztóvédelmi csasztukát, visszük európai örökségünket, amely nélkül Európa is szegényebb volna, mert Európa mindig is itt volt, ahol van, mi védtük meg a török terroristáktól, miértünk szólnak a harangok délben, mert európaiak vagyunk az európai Európában, visszük az európai európaizást Európába, visszük Antall József álmát, visszük keresztény gyökereinket, és viszünk még sok már gyökeret, például azt az Európában alighanem kultúrantropológiai kuriózumnak számító népességalmazt, amely egy barátságos, sima 1-4-es brazílimeccs kapcsán is tud (képes) zsidózni.

Valóra vált a Fradi-tábor régi, a heyseli tragédiával ízlésesen viccelődő rigmusa: Brüsszel lesz! Brüsszel van. Kósáné K. M. személyigazolvánnyal elhagyja az országot, és bevonul egy brüsszelita kolostorba, ahol élete végéig Schmitt Pál válogatotott kampánymelegítőjét kell mosnia vezeklésül.

Mi kéne még? Reálbér-növekedés? Jogharmonizáció? A kistérségek felértékelődő szerepe? Munkaerő szabad áramlása? Versenyképesség? Kutatásfejlesztés? Hát nehogy már a vasfüggöny bontsa le a Horn Gyulát!

De nézzünk szét most már a Szabadság híd gyepén, ahol Poldi bácsi szurkálja szöges botjára az üres marlboros dobozokat és a részeg német sörmetálosokat.

Demszky és Megyó megszólaltatják az összefogás harangjait. Kolompország végre kiköt, Adynak annyi, le is került az ötszázáról.

Ideje volna már egy Mádl „Yoda” Ferenc – Medgyessy „Eminem” Péter élő verbálösszezsapásnak, 5.1-es magyar hanggal, már csak azért, hogy a beszédkézsége miatt annyit fikázott miniszterelnöknek megjöjjön az önbizalma. (Tippünk: fix kettes.)

Az eszméletlenségig részeg és szétvert fejű Shane McGowan támoilog a Hősök tere nagyszínpadán, kábé így néz ki húsz éve egyébként, biokémiai csoda, ennyire meghatóan és súlyosan alkoholistá eladóművészt még az írrel e téren mindenképpen versenyképes magyar kultúra sem adott Európának. Jó választás, és kellően ellenpontozza az M1 stúdiójában kuporgó Vitray Tamást, aki versenyt unatkozik Friderikus Sándorral.

Május 1. a munkásosztály nemzetközi ünnepe:

„Az fingott, aki először mondja: kompszország. Az első uniós, hogy mit viszek magammal a fejfájásomon kívül, baze nemzetek itala, mi?, szinte gyermeki örömmel, az emlékezetes történelmi pillanatra, mint amikor Horn Gyula kiszabadítja a Rózsa Gyuri által Trabantba kényszerített NDK-sokat, és rögtön a szellemet, az európaikat, a palackból, szóval nekem az uniós csatlakozás: Pálffy István az M1-en (Dublinból – miskolcnyi város egy fradista szigeten, ahol több Guinness és whiskey, sőt whiskey fogy, mint a tízmillió Los Angelesben) közpénzen, élő egyesben megdönti a csíkszemvörösfej világrekordját. Pista, Ganxsta Zolee-val és Shane McGowannel együtt köszöntünk tégedet az Európa-házban, yo! Most kapcsoljuk Quarelint!”

A vén Európa, a büszke nő újra csendes, elzúgtak, izé, zúg a füle, gyomra emélyeg, lassan a vécékagyló fölé hajol.

UJ PÉTER